Κυριακή τῆς Πεντηκοστῆς (Ἰω. ζ΄ 37-52, η΄ 12)
27 Μαΐου 2007

Κυριακὴ τῆς Πεντηκοστῆς! Μεγάλη ἡ σημερινὴ ἑορτὴ γιὰ τὴν Ἐκκλησία, ἀφοῦ ἀποτελεῖ τὴν ἀρχὴ τῆς πορείας της στὴν ἱστορία γιὰ τὸν ἄνθρωπο καὶ τὸν κόσμο. Κι αὐτὴ τὴ μεγάλη ἡμέρα παρουσιάζεται ὁ Χριστὸς μέσα ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου, νὰ καλεῖ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους νὰ ’ρθουν νὰ πιοῦν ἀπὸ τὸ δικό Του νερό, τὸ αἰώνιο, γιὰ νὰ ξεδιψάσουν.
Ὁ Χριστὸς καλεῖ συνεχῶς ὅπως τότε καὶ τώρα καὶ πάντα ἐκείνους ποὺ διψοῦν καὶ πεινοῦν γιὰ τὴ δικαιοσύνη Του καὶ τὴν ἀγάπη Του. «Ἐὰν τις διψᾷ, ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω», ἀφοῦ ἡ πηγὴ εἶναι πάντα ρέουσα καὶ παρέχει τὸ «ὕδωρ τὸ ζῶν».
Καὶ «σ᾽ ἐκείνους, ποὺ κλεισμένοι σὰν μέσα σὲ σκοτεινὸ σπήλαιο -ἔτσι τοὺς φαντάσθηκε ὁ ἀρχαῖος φιλόσοφος στὴ «Πολιτεία του»- ἐναγώνια ζητοῦν νὰ μάθουν τὴν ἀλήθεια ὁ Χριστὸς θὰ διακηρύσσει πὼς «ἐγὼ εἰμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου». Ἐνῶ δὲ ὁ Χριστὸς διακηρύσσει ἐτοῦτες τὶς αἰώνιες ἀλήθειες καὶ ἐνῶ ἡ Ἐκκλησία προβάλλει συνεχῶς τὸ πρόσωπό Του, ὑπάρχουν καὶ ἐκεῖνοι ποὺ Τὸν τοποθετοῦν μέσα στὰ ἐγκόσμια πλαίσια. Καὶ οἱ ἄλλοι ποὺ Τὸν ἀμφισβητοῦν καὶ διαλογίζονται πονηρά. Δὲν ἔλειψαν οὔτε τότε, μὰ οὔτε καὶ τώρα οἱ ἀμφισβητοῦντες καὶ οἱ ἀρνούμενοι. Ὅπως στὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο στὴν περιγραφὴ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου. Γιὰ τοὺς ἄρχοντες δηλαδή, τοὺς πνευματικούς, κοινωνικοὺς καὶ πολιτικούς. Ὅλοι ἐτοῦτοι βάζουν τὰ πράγματα τῆς ζωῆς σὲ τάξη κατὰ πὼς ὁρίζει καὶ ἐξασφαλίζει ὁ νόμος. Γιατὶ γνωρίζουν μὲ τὸν νόμο, μὰ δὲν γνωρίζουν τὴν πίστη τοῦ λαοῦ, μήτε καταδέχονται ν᾽ ἀσχοληθοῦν μ᾽ αὐτήν.
Ἐὰν ὅμως ἔτσι τοποθετήσουμε τὰ πράγματα καὶ τοὺς δώσουμε αὐτὴ τὴ διάσταση, τότε βεβαίως ὁ νόμος εἶναι ἡ λύση. Γι᾽ αὐτὸ εἶναι πλανεμένος καὶ ἄθλιος, ὅποιος τὸν ἀγνοεῖ. «Ὁ ὄχλος οὗτος, ὁ μὴ γινώσκων τὸν νόμον, ἐπικατάρατοί εἰσιν».
Ὅλ᾽ αὐτὰ ὑπάρχουν καὶ πορεύονται κατὰ τοὺς ἀμφισβητοῦντες ἢ ἀρνουμένους τὴν πραγματικὴ ἀλήθεια, ὅπως ἐκφράζεται ἀπὸ τὸν Χριστό, καταγράφεται στὰ ἱερὰ Εὐαγγέλια, διαφυλάσσεται καὶ κηρύσσεται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία.
Γι᾽ αὐτὸ ἐκείνοι ποὺ ἀμφισβητοῦν τὸν Χριστὸ καὶ προβάλλουν τὴν δική τους γνώμη ὡς ἀλήθεια καὶ ἐπειδὴ κάποιες φορὲς ἀδυνατοῦν νὰ τὴν ἐπιβάλουν στὸ λαό, «καταριώνται τοὺς ἀνθρώπους γιὰ τὴν ἄγνοια καὶ τὴν ἀμάθειά τους!»
Μά, ἐὰν προσέξουμε προσέξουμε καλύτερα στὰ χρόνια ποὺ πέρασαν, θὰ παρατηρήσουμε πὼς ὑπάρχουν τὰ ἴδια πράγματα. Δηλαδὴ νὰ ἐπαναλαμβάνεται ἡ πρόσκληση τοῦ Χριστοῦ· «ἐὰν τις διψᾷ ἐρχέσθω πρός με καὶ πινέτω»· νὰ ὑπάρχουν ἐκεῖνοι ποὺ Τὸν ὁμολογοῦν δίχως καλά-καλά νὰ Τὸν γνωρίζουν.

Καὶ πιὸ ἐκεῖ αὐτοὶ ποὺ καλοπροαίρετα ἀμφιβάλλουν. Τέλος δὲ ἐκεῖνοι «ποὺ ἥσυχοι σὲ μιὰ «καθεστηκυῖα» τάξη καὶ κατοχυρωμένοι στὴν ἐξουσία, Τὸν ἀρνοῦνται». Ἀγπητοὶ ἀδελφοί, ὅλες αὐτὲς οἱ περιπτώσεις τῶν ἀνθρώπων, ὑπάρχουν στὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο. Μὰ ὑπάρχουν ἀκόμη καὶ στὴν καθημερινότητά μας. Καὶ συμβαίνει αὐτὸ γιατὶ οἱ ἄνθρωποι εἶναι μοιρασμένοι κατὰ πὼς ὁ καθένας γνωρίζει καὶ βιώνει τὸν λόγο τοῦ Χριστοῦ.
Ἔτσι, ὁ κάθε ἄνθρωπος, ἀκόμη κι αὐτοὶ οἱ λεγόμενοι ἄνθρωποι τῆς Ἐκκλησίας, θέλει νὰ ἑρμηνεύσει τὸ Εὐαγγέλιο ἀπὸ μόνος του ὡς αὐθεντία. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι νὰ πέφτει σὲ λάθη, νὰ κατακερματίζει τὸ οὐράνιο μήνυμα, νὰ δημιουργεῖ, ἔστω καὶ ἄθελά του, αἱρετικὲς διδασκαλίες καὶ πλάνες. Καὶ τέλος, ποὺ εἶναι καὶ τὸ σπουδαιότερο, νὰ ἀχρηστεύει τὸν λόγο τοῦ Χριστοῦ.
Ὀφείλουμε ὅμως νὰ γνωρίζουμε πὼς ἀπὸ μόνοι μας ἀδυνατοῦμε νὰ ἑρμηνεύσουμε σωστὰ τὸ Εὐαγγέλιο, γι᾽ αὐτὸ μᾶς χρειάζεται ἡ παρουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Αὐτὸ ἄλλωστε ἑορτάζουμε σήμερα, δηλαδὴ τὴν κάθοδο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ τὴν ἀπὸ τότε παρουσία του στὸν κόσμο καὶ τὸν ἄνθρωπο. Καὶ μιὰ μονάχα προσευχὴ κάνουμε, νὰ μένει πάντα μαζί μας γιὰ νὰ μᾶς καθοδηγεῖ στὸ σωστὸ καὶ ἀληθινὸ δρόμο· νὰ μᾶς ἐνισχύει στὶς μικρὲς καὶ μεγάλες ἀδυναμίες μας· νὰ μᾶς βοηθάει νὰ σηκωθοῦμε ἀπὸ τὶς πολλὲς πτώσεις μας καὶ νὰ μᾶς ἁγιάζει καθημερινὰ μὲ τὴν χάρη Του.